

Griffie nr. ,	<u>CORRECTIONELE RECHTBANK TE MECHELEN</u>
Not.nr. ME66.97.528-03	<u>Openbare terechtzitting van 31 mei 2006.</u>

De Rechtbank van eerste aanleg te Mechelen, 11e kamer, rechtsprekend in correctionele zaken, wijst het volgende vonnis :

Inzake van het Openbaar Ministerie :

tegen :

1. , geboren te
gemeentebediende, wonende te

2. , geboren
eerst-aanwezend inspecteur, wonende te

Beiden bijgestaan door Mr. , advocaat te

VERDACHT VAN:

De eerste en de tweede

- om de misdaad of het wanbedrijf uitgevoerd te hebben of om aan de uitvoering ervan rechtstreeks medegewerkt te hebben
- om, door enige daad, tot de uitvoering zodanige hulp verleend te hebben dat zonder zijn bijstand het misdrijf niet kon gepleegd worden
- om, door giften, beloften, bedreigingen, misbruik van gezag of van macht, misdadige kuiperijen of arglistigheden, dit misdrijf rechtstreeks uitgelokt te hebben

- om, hetzij door woorden in openbare bijeenkomsten of plaatsen gesproken, hetzij door enigerlei geschrift, drukwerk, prent of -zinnebeeld, aangeplakt, rondgedeeld of verkocht, te koop geboden of openlijk tentoongesteld, het feit rechtstreeks uitgelokt te hebben

Te n, van 15 september 2003 en 21 maart 2004

In overtreding met artikelen 2, 99, 146, 147, 149, 153, 160, 161, 171, 197 en 204 van het Decreet dd. 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening, zoals gewijzigd door de artikelen 16, 36, 38 en 64 van het Decreet van 26 april 2000 en door artikelen 7, 8 en 9 van het Decreet van 4 juni 2003, de bij de artikelen 99 en 101 bepaalde handelingen, werken of wijzigingen hetzij zonder voorafgaande vergunning, hetzij in strijd met de vergunning, hetzij na verval, vernietiging of het verstrijken van de termijn van de vergunning, hetzij in geval van schorsing van de vergunning te hebben uitgevoerd, voortgezet of in stand gehouden op een terrein

- zijnde een perceel grond
- gelegen te
- grootte 01a 00ca
- ingeschreven op het kadaster te
- onder
- eigendom van

namelijk door afbraak- en heropbouw en verbouwingen van de woning in strijd met de stedendbouwkundige vergunning 2002/0126.

Gezien de overschrijving van de dagvaarding ten kantore van hypotheekbewaring te dd. 16 december 2005, nr. 1

Gelet op de processtukken;
Gehoord het Openbaar Ministerie in zijn vordering;
Gehoord de beide beklaagden in hun middelen van verdediging;

Het opschorten van de zaak

Gedaagden menen dat de strafprocedure dient te worden opgeschort.

Er bestaat geen enkele reden om de strafprocedure op te schorten. Gedaagden werden behoorlijk gedagvaard en de dagvaarding werd overgeschreven ten kantore van de hypotheekbewaarder.

De strafbare feiten staan in de dagvaarding gedetailleerd omschreven en de incriminatieperiode is nauwkeurig bepaald.

De rechter is ter zake de herstelmaatregelen geenszins verplicht rekening te houden met een hangende administratieve of administratief-rechtelijke procedure – enkel de situatie op het ogenblik van de uitspraak telt (zie D'Hooghe, D., "De herstelmaatregelen inzake stedenbouw", *R.W.*, 1988-89, 1004 en Antwerpen, 9^e. Kamer, 3 november 1999).

In het verleden werd met betrekking tot de onderhavige overtreding een regularisatieverzoek door de bevoegde overheid geweigerd (de “Weigering van bouwvergunning” van het College van burgemeester en schepenen op 12.04.2006).

De onderhavige vervolging is in casu gebaseerd op de niet-naleving van de vergunningsplicht, zodat dient te worden vastgesteld dat de thans eventueel nog lopende administratieve procedure(s) geen rechtstreekse of onrechtstreekse invloed heeft (of hebben) op de strafvervolging, noch op de feiten van de tenlasteleggingen en dat de procedure voor de Raad van State de feiten van de tenlasteleggingen niet kunnen rechtvaardigen of verschonen (zie Hof van beroep Antwerpen, 9^e. Kamer, 3 november 1999 – zie ook Hof van beroep Antwerpen, 12^e. Kamer, 8 maart 2006).

Geenszins vormen administratieve of administratief-rechtelijke procedures een wettig beletsel om de strafvordering uit te oefenen of om de zaak ten gronde te behandelen. Een mogelijk onwettige weigering tot regularisatie is, voor de strafvordering en het hieraan gekoppeld herstel, irrelevant (zie Cass., 11 december 2001, *Arr. Cass.* 2001 en GOETHALS, E., Raadsheer in het Hof van Cassatie, “*Gevolgen van de onwettigheid van een administratief besluit. Tegenstelbaarheid. Vernietiging door de Raad van State versus art. 159 GW*”, Belgische Vereniging voor Milieurecht vzw).

De eventuele onwettigheid van de overheidsbeslissing om de regularisatie te weigeren heeft immers niet tot gevolg dat de uitgevoerde werken als vergund kunnen worden aanzien (zie Cass. 7 november 1995, *Arr. Cass.* 1995, nr.

). De vraag of in de toekomst een vergunning zou kunnen worden bekomen, is naar de bewoordingen van het Hof van Cassatie irrelevant (zie Cass. 11 december 2001, 2^e. kamer).

Van zodra de rechter de strafbare schuld van de vervolgte personen heeft bepaald en heeft vastgesteld dat de werken tot op heden niet gedekt zijn door een uitvoerbare stedenbouwkundige vergunning, is de zaak zowel m.b.t. de straf als het herstel “in staat van wijzen” en dient de rechter onverkort uitspraak te doen. Een hangende administratieve procedure vormt geen wettig beletsel om de zaak ten gronde te behandelen noch om de strafvordering uit te oefenen (zie Antwerpen, 9^e. kamer, 3 november 1999).

Als besluit dient gesteld te worden dat indien zowel de schuld van de verdachten als de actuele vergunningstoestand vaststaat, de zaak in staat van wijzen is en de rechter zonder verwijl een vonnis dient te vellen (zie DE SWAEF, M., *Over rechtsweigering*, noot onder Antwerpen, 16 januari 1986, *R.W.*, 1986-1987).

De rechter mag zijn uitspraak niet uitstellen in afwachting van het afronden van hangende of nog op te starten administratieve procedures en / of (al dan niet concrete) planologische initiatieven. De gedaagde die wetens en willens deelneemt aan een bouw misdrijf, dient te beseffen dat hij (of zij) zich blootstelt aan de door de wet voorziene bestraffing.

De strafbare feiten

Gelet op de gegevens van het strafonderzoek acht deze Rechtbank het strafbaar feit onder de tenlastelegging afdoende naar recht bewezen en staat het vast dat beklaagden dit strafbaar feit op de vermelde plaats en gedurende de weerhouden incriminatieperiode hebben gepleegd.

De rechtbank verwijst hiervoor naar de motivering van de beschikking van de Voorzitter in kortgeding van de rechtbank van eerste aanleg te Mechelen dd 2.03.2004.

Uit de het proces-verbaal van plaatsopneming en de motivering van de bovenvermelde beschikking blijkt dat er een ernstige discrepantie bestaat tussen enerzijds de zeer positieve voorstelling door de architect van de toestand van het pand in de aanvraag tot stedenbouwkundige vergunning en de bijgevoegde nota's en anderzijds de realiteit op het terrein waar dezelfde architect kort nadien, namelijk vanaf het begin der bouwwerken, omwille van de slechte toestand van de muren en de fundering tot afbraak en heropbouw is overgegaan.

De strafmaat

De strafbare feiten zijn ernstig en dienen derhalve overeenkomstig te worden gesanctioneerd.

De door beklaagden gepleegde feiten kunnen niet worden getolereerd. De beklaagden moeten de normen die de overheid heeft uitgewerkt (de wetten in de materiële betekenis des woords) ter realisatie van het beleid inzake stedenbouw en ruimtelijke ordening respecteren.

De beklaagden mogen hun individueel belang niet boven het algemeen belang – dat gebaat is met een goede ruimtelijke ordening – laten prevaleren. Een dergelijke houding getuigt van weinig respect voor de normen in onze samenleving en is geïnspireerd door egoïstische pecuniaire motieven. De aankoop van landbouwgrond is bijzonder goedkoop in vergelijking met de aankoop van bouwgrond. Als daarna wordt overgegaan tot het bouwen van een gedeeltelijke nieuwbouw op deze goedkope grond dan doet de overtreder een onrechtmatig financieel voordeel, dat hem ontnomen dient te worden.

Het standpunt van beklaagden, dat zij in het bezit moeten gelaten worden van hun onrechtmatig (illegaal) bekomen bouwwerk, tart iedere verbeelding. Illegaal verkregen voordelen komen in aanmerking voor verbeurdverklaring ten voordele van de gemeenschap.

De op te leggen straf moet van aard zijn de beklaagden, die geen schuldinzicht hebben, ervan te weerhouden zich in de toekomst nog aan dergelijke feiten schuldig te maken en hen aan te sporen respect te betonen voor de regels die beogen in Vlaanderen tot een ordentelijke ruimtelijke ordening te komen.

Beklaagden hebben een bijzonder materieel voordeel genoten door het plegen van het bewezen verklaarde misdrijf. Zij hebben namelijk zeer goedkope landbouwgrond bestemd voor agrarische doeleinden, gebruikt voor het bouwen van een gedeeltelijk nieuwe woning.

De strafmaat moet ook met dit wederrechtelijk bekomen economisch voordeel rekening houden.

De tenlastelegging is bijzonder ernstig en getuigt van een totaal gebrek aan respect voor de heersende normen en wetten.

Rekening houdend met de ernst van de feiten, het bekomen wederrechtelijk economisch voordeel en het strafrechtelijk verleden van de beklaagden is de volgende straf wettig en passend.

OM DEZE REDENEN,
DE RECHTBANK :

Gelet op de artikelen :

- 11, 12, 14, 31, 32, 34, 35, 36, 40, 41 der wet van 15 juni 1935;
- 1 en 3 wet 5 maart 1952 gew. door wet van 24.12.1993 en wet 7.02.2003;
- 28 en 29 wet van 1 augustus 1985 houdende fiscale en andere bepalingen;
- 58 K.B. 18 december 1986;
- 162, 194, 195 van het wetboek van strafvordering;
- 2, 40, 50, 66 van het strafwetboek;
- 1, 2, 99, 146, 147, 148, 149, 153, 160, 161, 171, 197, 204 Decreet van 18.05.1999 zoals gewijzigd door artt. 16, 36, 38 en 64 Decreet van 26.04.2000 en door artt. 7, 8, 9 Decreet van 4 juni 2003 en het arrest van het Arbitragehof dd. 19.01.2005;
- 2, 3 en 4 wet van 26 juni 2000 en wet 30 juni 2000 betreffende de
- invoering van de euro, en de Koninklijke Besluiten van 20 juli 2000 in uitvoering van voormelde wetten; EU-verordening nr. 1103/97 van de Raad van 17 juni 1997 over de invoering van de euro; - EU-verordening nr. 974/98 van de Raad van 3 mei 1998 over de invoering van de euro;

door de voorzitter ter terechtzitting aangewezen;

Rechtsprekend op tegenspraak :

Veroordeelt de beide beklaagden :

ieder tot een geldboete van 200,00 euro verhoogd met 45 deciemmen, hetzij: **1.100,00 euro** of een vervangende gevangenisstraf van 40 dagen ingevolge art. 40 SW.

Veroordeelt beide beklaagden hoofdelijk tot de kosten van de strafvordering belopend tot heden: 100,74 EUR en ieder tot een vergoeding van 25 EUR overeenkomstig art. 91 K.B. 28 december 1950 zoals gewijzigd door art. 1 K.B. 23 december 1993 en door KB. 11.12.2001.

Verplicht elke beklaagde bovendien tot betaling van een bijdrage van 25 EUR + 45 deciemmen = telkens 137,50 EUR tot de financiering van het Bijzonder Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en occasionele redders.

De herstellvordering :

De herstellvordering is afdoend gemotiveerd en beoogt de goede ruimtelijke ordening.

Tot deze herstellvordering werd beslist door de bevoegde instanties met inachtneming van de substantiële vormvoorschriften. Er blijkt niet dat de beslissing werd genomen met machtsafwending, machtsoverschrijding of miskennen van enig beginsel van behoorlijk bestuur. De herstellvordering strookt dan ook met de wet. Zij moet dan ook worden ingewilligd zoals nader bepaald in het beschikkend gedeelte van dit vonnis.

De argumentatie die door beklaagden wordt ontwikkeld om tot een ander oordeel te komen, overtuigt de rechtbank niet. De rechtbank wil daarbij vooreerst benadrukken dat de beklaagden er blijkbaar doch verkeerdelijk van uitgaan dat zij in het bezit dienen gelaten te worden van hun illegaal verkregen bouwwerk.

Beveelt op vordering van de gemachtigde ambtenaar , thans Gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur, of van het college van Burgemeester en Schepenen, het herstel van de plaats, nader omschreven in de betichting, in haar oorspronkelijk staat door het slopen van de volledige woning, met inbegrip van eventuele funderingen en bevoeringen en het opruimen van alle afbraakmaterialen + het herstel van de bodem in de oorspronkelijke staat met goede teelaarde;

Bepaalt de termijn van herstel op zes maanden beginnend op de dag volgend op de dag waarop onderhavig vonnis in kracht van gewijsde is getreden;

Voor het geval de plaats niet vrijwillig in de vorige staat wordt hersteld binnen de gestelde termijn, beveelt dat de gemachtigde ambtenaar, thans Gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur, of het college van Burgemeester en Schepenen van ambtswege in de uitvoering van het vonnis kan voorzien voor wat het herstel betreft, onder zijn leiding en toezicht van de eerste daartoe aangezochte gerechtsdeurwaarder, deze desnoods bijgestaan door de openbare macht;

Zegt dat wie het vonnis doet uitvoeren, gerechtigd is de van de herstelling van de plaats afkomstige materialen en voorwerpen te verkopen, te vervoeren, op te slaan en te vernietigen op een gekozen plaats;

Zegt voor recht dat de veroordeelden gehouden zijn tot alle uitvoeringskosten, te verminderen met de opbrengst van de verkoop van de materialen en voorwerpen; Verklaart de uitvoeringskosten invorderbaar op vertoon van een staat of afrekening, begroot en invorderbaar verklaard door de beslagrechter;

Zegt dat de herstelmaatregel wordt opgelegd onder verbeurte van een **dwangsom van 200,00 euro** per kalenderdag vertraging in het voltooid herstel van de plaats in de vorige staat en dit vanaf de dag volgend op de laatste dag van de gestelde hersteltermijn;

Aldus uitgesproken in openbare terechtzitting op 31 maart 2006.

Aanwezig :

- 1, alleenzetelend rechter;
- ', eerste substituut- procureur des Konings;
- ' griffier.